

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **V.**, akciová spoločnosť, H., X., IČO: X., zast. advokátkou Mgr. S.M., M., X., proti odporcovi v 1. rade: **M.**, s. r. o., V., X., IČO: X. a odporcovi v 2. rade: **M.**, s. r. o., S., X., IČO: X., obaja zastúpení advokátkou JUDr. T.B., G., X., **o zákaz nekalosúťažného konania**, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 29 Cb 2/2001-276 zo dňa 18. 09. 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 29 Cb 2/2001-276 zo dňa 18. 09. 2007 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 29Cb 2/2001-129 zo dňa 04. 04. 2003 rozhodol tak, že žalobu zamietol a navrhovateľa zaviazal odporcom v I. rade a II. rade nahradiť trovy konania.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ predmetným návrhom žiadal, aby súd zaviazal odporcov zdržať sa nekalosúťažného konania spočívajúceho v tom, že pri výrobe máp používali údaje – informačné prvky z mapovaného TM, ku ktorému má vlastnícke právo navrhovateľ, ďalej žiadal odporcu v I. rade zaviazat' zaplatiť sumu 730 000,- Sk a odporcu v II. rade sumu 270 000,- Sk titulom zadosťučinenia za nekalosúťažného konania a zároveň priznať právo zverejniť rozsudok vo výrokovej časti zdržania sa nekalosúťažného konania a ďalej, aby súd uložil odporcom zdržania sa porušovania autorských práv, ktoré vykonáva

navrhovateľ a práva na zaplatenie od odporcu v I. rade sumu 510 000,- Sk odporcov v II. rade sumu 190 000,- Sk z dôvodu porušovania autorských práv a následne žiadal, aby súd nariadil zničenie neperiodických publikácií vydaných odporcami v I. a v II. rade. Na základe vykonaného dokazovania konajúci súd konštatoval, že predmetom sporu je spôsob, ktorým vytvorili odporcovia v I. a v II. rade kartografické diela, vyššie uvedené v rozsudku. Za prvoradú otázku ako predbežnú označil zaobranie sa autorským právom navrhovateľa k označeným dielam. Stotožnil sa s navrhovateľom v tom zmysle, že ustanovenie § 10 ods. 3 Autorského zákona č. 383/97 Z. z. vykonáva autorské práva vydavateľ kartografického diela. Konštatoval, že súborným dielom podľa odseku 1. je dielo, ak je jeho usporiadanie výsledkom vlastnej tvorivej činnosti autora a uviedol, že prax tvorby máp rozdeľuje a rešpektuje z hľadiska originality spracovania mapy, ktoré vznikli ako pôvodné a mapy, ktoré vznikli ako mapy odvodené. S odkazom na samotnú konštatáciu navrhovateľa uviedol, že aj navrhovateľ nemá autorské právo k spracovaným mapám, keďže aj on užíva základné štátne mapové diela. Teda nedá sa u neho hovoriť o súkromnom kartografickom diele, ale iba o spojenom kartografickom diele, ktorého samostatnosť sa zakladá na rozdielnosti spojení autorstva dvoch alebo viacerých kartografických diel. Uviedol, že zo samotného návrhu nie je zrejmé, ktoré časti máp navrhovateľ vytvoril originálnym spôsobom, a ktoré odvodeným a ani to, ku ktorým častiam máp má navrhovateľ autorské právo, a preto jeho nároky z autorského práva a najmä v zmysle petitu žaloby nie je možné dať do súvisiaceho vzťahu k nekalosúťažnému konaniu, z ktorého navrhovateľ odporcov obviňuje. Poukázal na znalecký posudok č. 01P/2002 založený ako dôkaz navrhovateľom, z ktorého obsahu je zrejmé, že označené mapy vznikli digitalizovaním analógového obrazu mapy spravidla pomocou skenera vo vektorovej podobe. Za poklad bol použitý rôznyi mapový grafický materiál, pričom tento pracovný elaborát možno meniť mierkovo aj obsahovo. Citoval názor znalca podľa ktorého zaužívaným spôsobom pri tvorbe máp je, že sa využívajú dostupné informácie, či už grafické, alebo písomné. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nedostatočne špecifikoval, aké vlastné informačné prvky vniesol on sám do všeobecne dostupných údajov, podľa názoru súdu nie je možné posúdiť mieru odvedenia navrhovateľom vytvorených máp odporcami v I. a v II. rade ani to, že odporcovia použili mapy navrhovateľa ako nosiča diela a uložili do nich vlastným spôsobom originálne stvárnenia a vytvorili tak nové dielo. Konštatoval, že z porovnania diel je zrejmá iná grafická aj farebná úprava jednak máp, ako aj obalov a rozdielnosť písomných znakov, a teda nie je v týchto prípadoch ani obsahová zhoda medzi porovnávanými dielami vo vzťahu k zobrazovaným objektom a topografický podklad bol

zakreslený vlastnými značkovými kľúčmi, na základe ktorých skutočností, sa teda nedá konštatovať, že odporcovia jednoducho odkopirovali mapy navrhovateľov a vydávali ich za vlastné dielo. Uviedol, že nie je možné porovnať, aký je pomer prevzatých topografických prvkov navrhovateľom a prirovnáť ich ku všeobecne dostupným údajom, na základe čoho by mohol súd určiť pomer odvodenia diela odporcami a posúdiť, či pri ňom prekročili obvyklú bežnú a prístupnú v tejto oblasti, z čoho by súd mohol odvodiť zodpovednosť za porušenie dobrých mravov súťaže, ktoré sú v prípade rešpektovania odvodenej tvorby máp stanovené veľmi nezreteľne. Za nepreukázané tvrdenie navrhovateľom, označil aj tvrdenie o cenovom zvýhodnení máp odporcov teda, že ušetrili na nákladoch, čo sa prejavilo výrazným spôsobom v cene. Konštatoval, že spotrebiteľ nie je spôsobilý vnímať navrhovateľom uvedené okolnosti, a preto navrhovateľ nebol v hospodárskej súťaži znevýhodnený. Za nepreukázanú skutočnosť konajúci súd označil, že by odporcovia svojím konaním spôsobili ujmu navrhovateľovi napríklad poklesom odbytu výrobkov, uprednostňovaním výrobkov odporcov, nebezpečím zámeny podľa § 47 obchodného zákonníka, vzhľadom na čo žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešným odporcom priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku, navrhovateľ v zákonnej lehote podaním zo dňa 16. júna 2002 (list v spise č. 139), podal odvolanie s dôvodmi uvedenými v doplňujúcom podaní zo dňa 27. 06. 2003 (list v spise č. 142). V dôvodoch tvrdil, že odporcovia v ich deviatich neperiodických publikáciách kartografických dielach použili informačné prvky prevzaté od navrhovateľa bez ich predchádzajúceho súhlasu, čím porušili navrhovateľove autorské a vlastnícke práva. Navrhovateľ má záujem mimosúdnym spôsobom usporiadať vzťahy účastníkov konania a to udelením dodatočného súhlasu za použitie diela za náležitú odmenu. Citoval ustanovenia autorského zákona § 10 ods. 3, § 11, § 15 ods. 2, podľa ktorého autorské právo sa vzťahuje na celok diela a na jeho časti, čo v praxi kartografických diel znamená, že predmetom autorskej ochrany je aj jednotlivý mapový list kartografického diela aj časť mapového listu, ako aj prvok mapy (napr. Popis mapy, vyjadrenie zástavby na ulici, vyjadrenie lesa a parkov a pod.). Za opomenutie súdom označil skutočnosť, že v súlade s autorským zákonom a zákonom č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii a jeho vykonávacou vyhláškou č. 178/1996 Z. z. pri tvorbe a vydaní kartografického diela, je možné použiť vydané kartografické dielo iba so súhlasom jeho autora resp. vydavateľa a na použitie štátneho mapového diela je potrebný predchádzajúci súhlas Úradu geodézie kartografie

a katastra Slovenskej republiky. Fakt, že odporcovia bez súhlasu navrhovateľa použili do svojich diel vydané kartografické diela navrhovateľa vyplýva, že boli do nich zapracované aj chyby, ktoré navrhovateľ v jeho dielach urobil a s touto skutočnosťou sa konajúci súd nezaberal. Podľa názoru navrhovateľa bolo potrebné sa zaoberať podobnosťou resp. zhodnosťou dotknutých diel a kartografických diel navrhovateľa, keďže niektoré prvky nie sú obsiahnuté v žiadnom mapovom diele, a teda sú výlučným vlastníctvom autorstva. Za preukázanú skutočnosť navrhovateľ označil, že došlo k cenovému zvýhodneniu teda, že odporcovia nemuseli vynaložiť náklady na vyhotovenie častí kartografických diel, ktoré od navrhovateľa v rozpore s autorským zákonom a zákonom o geodézii a kartografii, to jest bez súhlasu navrhovateľa prevzali. Odporcovia týmto získali lepšie postavenie na trhu použitím cudzej práce a cudzieho spracovaného nápadu, čo je v rozpore s dobrými mravmi súťaže, to jest nekalou súťažou. Navrhli rozsudok zrušiť vec prikázať na nové konania alebo žalobe vyhovieť a v prípade potvrdenia napadnutého rozsudku návrhu pripustiť dovolanie, pretože ide o otázku zásadného právneho významu.

K odvolaniu navrhovateľa zaujali stanovisko odporcovia v I. a v II. rade podaním doručeným dňa 27. 11. 2003 (list v spise č. 129). Uviedli, že konanie je vedené voči dvom rozličným odporcom a že navrhovateľ uplatňuje nároky jednak z autorského práva a jednak práva na ochranu nekalej súťaže, ktorých právny základ je rozdielny. V jednočinnom súbehu by sa odporcovia mohli dopustiť porušenia autorského práva za predpokladu splnenia podmienky stanovenej v ustanovení § 44 ods. 1 obchodného zákonníka a uviedol, že výrok súdu o nárokoch vyplývajúcich z autorského práva nie je závislý na výroku o nárokoch vyplývajúcich z práva na ochranu pred nekalou súťažou. Z odvolania nie je zrejmé, či odvolanie smeruje proti preskúmvaniu prvostupňového súdu týkajúceho sa autorských práv, alebo práv vyplývajúcich z práva na ochranu nekalej súťaže a či ide o odvolanie voči obidvom odporcom.

O odvolaní navrhovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 5 Obo 20/04 zo dňa 16. 05. 2005 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 29 Cb 2/2001-129 zo dňa 04. 04. 2003 zrušil a vec vrátil na nové konanie Krajskému súdu v Bratislave s tým, že v novom konaní mu uložil doplniť dokazovania ohľadne tvrdenia navrhovateľa, či skutočne odporcovia pri spracovaní ich kartografických diel použili odkopírované údaje, ktoré údaje boli prvotne vnesené navrhovateľom do máp, ktoré mali byť

odporcami odkopírované. V zrušujúcom uznesení uviedol, že o porušení dobrých mravov súťaže by sa nedalo hovoriť za predpokladu, že by odporcovia do ich kartografických diel, boli odkopírovali údaje, ale tieto údaje by neboli vlastnými údajmi navrhovateľa, ale údajmi, ktoré už navrhovateľ do jeho diel zapracoval ako údaje odvodené. To, či odporcovia vyžadovali súhlas na použitie informačných prvkov, ktoré neboli vlastnými údajmi navrhovateľa, pre posúdenie zásady porušenia dobrých mravov súťaže odporcami v tomto spore voči navrhovateľovi odvolací súd označil za právne nepodstatné. Pre zisťovanie porušenia zásady dobrých mravov odvolací súd nepovažoval za východiskový bod to, či porovnávané publikácie majú totožný charakter, teda aj v prípade, keby napríklad kartografická publikácia navrhovateľa bola mapou vojenskou a kartografická publikácia odporcov mapou turistickou s označením iných pojmových znakov, ale obidve kartografické diela by mali totožný základ, ktorý by bol odporcami odkopírovaný uviedol, že by sa jednalo, o informačné prvky prvotne vznesené navrhovateľom do máp, ktoré mali byť odkopírované a dalo by sa konštatovať, že k porušeniu zásady dobrých mrav súťaže odporcami došlo. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že až po tomto zistení, sa bude možné zaoberať otázkou, či došlo k naplneniu znakov generálnej klauzuly podľa ustanovenia § 44 Obchodného zákonníka a potom následne skúmať dôvodnosť žaloby z hľadiska nekalosúťažného konania.

V novom konaní vo veci rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 29 Cb 2/2001-276 zo dňa 18. 09. 2007 tak, že návrh zamietol a navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi trovy konania.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že na pojednávaní dňa 13. 09. 2007 právny zástupca navrhovateľa zobrať svoj návrh v časti zničenia neperiodických publikácií vydávaných v edícii odporcu v 1. a v 2. rade, s ktorým späťvzatím na pojednávaní odporca v 2. rade súhlasil, a preto konajúci súd s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 1, 2 O. s. p. konanie v bode VI. návrhu na zničenie publikácii zastavil. Ďalej zistil, že odporca v 1. rade bol vymazaný z obchodného registra dňom 18. 05. 2007. Poukázal na zmluvu o predaji časti podniku, uzavretú medzi navrhovateľom a Fondom národného majetku SR, ktorej predmetom je prevod vlastníckeho práva k veciam a finančným prostriedkom, prevode práv a iných majetkových hodnôt a záväzkov, ktoré slúžili alebo vzhľadom na svoju povahu mali slúžiť k prevádzkovaniu podniku V., š. p. podľa stavu, ktorý je zachytený v evidencii uvedeného

podniku ku dňu predchádzajúcemu, dňu účinnosti tejto zmluvy. S poukazom na prílohu č. 25 k tejto zmluve, ktorá sa týkala zmluvy o prevode ochranných známk, o prevode autorských práv, o prevode výkonu autorských práv k súborným dielam a súpis autorských zmlúv, licencií ku dňu 30. 11. 2001 uviedol, že podľa navrhovateľa dňom účinnosti zmluvy o predaji podniku to jest dňom 01. 01. 2002, prešli na navrhovateľa autorské práva. Citoval vyjadrenie odporcu v 2. rade, ktorý namietal nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa a konštatoval, že na základe dôkazov zo strany navrhovateľa nebolo preukázané v hore uvedených mapách označenie, čo presne považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastnícke právo, a ktoré boli odporcom v 2. rade neoprávnene použité. Z dôvodu, že navrhovateľ si nesplnil povinnosť a dostatočne neoznačil a nepreukázal, čo presne považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastníctvo, a ktoré boli neoprávnene použité zo strany odporcu v 2. rade, návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote sa odvolal navrhovateľ, podaním doručeným súdu 17. 12. 2007 (list v spise č. 279) a napadnuté rozhodnutie označil za vydané na základe nesprávneho skutkového zistenia. Názor prvostupňového súdu v novom konaní, že navrhovateľ si nesplnil povinnosť a dostatočne neoznačil a nepreukázal, čo presne považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastnícke právo navrhovateľ označil za nesprávny, nakoľko toto predložil prípisom ešte spolu s prílohami v pôvodnom konaní dňa 11. 02. 2003, ďalej poukázal na prípis v novom konaní zo dňa 22. 12. 2006, v ktorom podrobne na strane 3 a 4 pod bodmi 2.7.1. a 2.7.8. podrobne rozpísal informačné prvky, ktoré navrhovateľ prvotne vniesol do jeho máp a ktoré sú predmetom jeho vlastníctva i autorstva, a ktoré odporca bez súhlasu navrhovateľa do jeho máp neoprávnene prevzal. Uviedol, že sú to orientačné čísla budov, na uliciach významné budovy v meste, kultúrne pamiatky štátne a miestne úrady, školy a podobne, situačne vyjadrené časti zástavby vyjadrenie sadov záhrad ihrísk, koľajnic a názvy rôznych orientačných a kultúrnych budov. Fakt, že odporca bez predchádzajúceho súhlasu pri tvorbe jeho máp informačné prvky navrhovateľa použil, označil za jednoznačne preukázaný. Dokazovania prvostupňového súdu označil za nedostatočné a taktiež podľa neho odporca v 2. rade nepreukázal jeho tvrdenie, že v oblasti vydávania kartografických diel už nevykonáva žiadnu činnosť. Uviedol, že aj skutočnosť, že odporca v 2. rade mapy zničil, je preukázaním, že k porušeniu navrhovateľových práv došlo. Uviedol, že kartografické dielo, je autorským zákonom charakterizované ako súborné dielo. Poukázal na § 10 ods. 3 Autorského zákona, § 40 vyhlášky Úradu geodézie kartografie a katastra SR č. 179/1996

Z. z., podľa ktorého súhlas na použitie operátu udeľuje vydavateľ. Citoval ustanovenie § 15 ods. 2 Autorského zákona, podľa ktorého konštatoval, že autorské právo sa vzťahuje na celok diela a nie na jeho časti a že v praxi to znamená, že predmetom autorskej ochrany je aj jednotlivý mapový list kartografického diela, aj časť mapového listu, ako informačný prvok mapy. Uviedol, že vydané kartografické diela sú diela zamestnaneckými dielami vytvorené zamestnancami, a že pôvodný navrhovateľ V., š. p. bol v zmysle citovaných ustanovení Autorského zákona, ako aj na základe uzatvorených pracovných zmlúv plne spôsobilý a oprávnený previesť tieto práva týkajúce sa podnikateľskej činnosti predávaného podniku vydávanie periodických a neperiodických publikácií na podnikateľskej činnosti v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. na súčasného navrhovateľa, a preto sa navrhovateľ stal univerzálnym nástupcom štátneho podniku v plnom rozsahu, a teda má aktívnu legitimáciu. Vo výroku o trovách konania namietal, že boli priznané odporcovi v 1. a odporcovi v 2. rade napriek tomu, že odporca v 1. rade už neexistuje. Navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že súd ukladá zdržať sa nekalosúťažné konania spočívajúceho v tom, že pri výrobe máp používal údaje – informačné prvky z mapovaného terénu, ku ktorým má vlastnícke práva navrhovateľ. Titulom zadosťučinenia za nekalosúťažné konanie navrhol odporcu zaviazať zaplatiť navrhovateľovi sumu 270 000,- Sk a ďalej navrhol navrhovateľovi priznať právo uverejniť rozsudok vo výrokovej časti zdržania sa nekalosúťažného konania pri výrobe máp a povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu 270 000,- Sk, titulom zadosťučinenia za nekalosúťažné konania a to v odbornom časopise „Geodetický a kartografický obzor a v jednom celoštátnom distribuovanom denníku podľa výberu navrhovateľa s tým, že náklady na uverejnenie znáša odporca. V prípade, že by odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil, navrhol pripustiť dovolanie, nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Podaním doručeným súdu 17. 01. 2008 odporca, k odvolaniu navrhovateľa zaslal vyjadrenie, v ktorom uviedol, že navrhovateľ určitým a dostatočným spôsobom neoznačil dôkazy na preukázanie tvrdení nekalosúťažného konania a porušení autorských práv zo strany odporcu. Navrhovateľ neoznačil žiadne konkrétne dôkazy, nakoľko všetky navrhovateľom doložené dôkazy, ktorých vykonanie navrhol, sa vzťahujú k mapovým dielam, ktoré nie sú predmetom tohto konania vo vzťahu k predmetu tohto konania. Za dôkazy tohto jeho tvrdenia uviedol, predloženie písomného vyjadrenia navrhovateľa k dôkazovému materiálu, ktoré podrobne špecifikuje a ako dôkazy navrhuje vykonať „mapa mesta Banská Bystrica vydaná

navrhovateľom a pôvodným odporcom v 1. rade, mapa mesta Žilina vydaná navrhovateľom“. Podrobný z regiónu S. vydaný pôvodným žalovaným v prvom rade, žiadny z týchto listinných dôkazov sa nevťahuje k tomuto konaniu. Odporca je názoru, že navrhovateľ nepreukázal jeho aktívnu legitimáciu, čo podrobne rozobral v jeho vyjadrení zo dňa 06. 09. 2007, nakoľko v procese privatizácie navrhovateľom došlo k pochybeniu a práva a diela neboli riadne prevedené, ktorý nedostatok nemožno odstraňovať rozširujúcim výkladom zákona č. 383/1997 a vyhlášky ÚGKK č. 178 Z. z., ktorý nemá oporu v ich slovnom vyjadrení a ani v historickom výklade inštitútu súborného diela v súvislosti s nasledujúcou úpravou autorského práva. Podľa odporcu navrhovateľ ničím nepreukázal, že by odporca v oblasti vydávania akýchkoľvek kartografických diel podnikal, a preto bez ohľadu na navrhovateľove tvrdenia v čase vydania rozhodnutia stav namietaný navrhovateľom netrval, z ktorého dôvodu je navrhovaný petit nevykonateľný, nakoľko zdržať sa niečoho v minulosti, nie je možné. Súčasne poukázal, že informačné prvky, údaje, ktoré žalobca spomína v jeho odvolaní s odkazom na body 2.7.1 a 2.7.8 svojho vyjadrenia zo dňa 21. 12. 2006, ktoré nie sú vecou, ktorá by mohla byť spôsobilým predmetom vlastníckeho práva žalobcu. Odporca spájanie podnikania spoločnosti M. P., s. r. o., ktorá vznikla v roku 1997 to jest 4 roky pred vznikom tohto súdneho sporu a nikdy nebola hrozbou budúceho porušovania práv navrhovateľa zo strany odporcu, odporca označil za také, ktoré nemá žiadnu právnu oporu. K zničeniu spomínaných diel došlo z dôvodu vydaného predbežného opatrenia a následnej nepoužiteľnosti z dôvodu nepredajnosti, čo však nie je dôkazom o porušovaní práv navrhovateľa. Namietanú nesprávnosť, čo sa týka výroku o trovách konania žalovaný označil iba za chybu v písaní, nakoľko z výroku rozhodnutia ako aj sumy náhrady trov konania za jeden úkon právnej pomoci v zmysle vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov je zrejmé, že výpočet trov právneho zastúpenia sa týka odporcu, a teda pôvodného žalovaného v 2. rade. S poukazom na uvedené navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie navrhovateľa (list v spise 279) podľa ustanovenia § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť.

Z odvolania navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ požaduje, aby súd uložil odporcovi zdržať sa nekalosúťažného konania spočívajúceho v tom, že pri výrobe máp používal údaje

informačné prvky a mapového terénu – ku ktorým má vlastnícke právo navrhovateľ. Titulom zadost'učinenia za nekalosúťažné konanie navrhovateľ požaduje odporcu zaviazať zaplatiť navrhovateľovi 270 000,- Sk, navrhovateľ požaduje priznať navrhovateľovi právo uverejniť rozsudok vo výrokovej časti zdržania sa nekalosúťažného konania pri výrobe máp a povinností zaplatiť navrhovateľovi 270 000,- Sk titulom zadost'učinenia za nekalosúťažné konanie a to v odbornom časopise „Geodetický a kartografický obzor a v jednom celoštátne distribuovanom denníku podľa výberu navrhovateľa s tým, že náklady znáša odporca, zakázať odporcovi porušovanie autorských práv, ktoré vykonáva navrhovateľ a titulom zadost'učinenia za porušovanie autorských práv požaduje odporcu zaviazať navrhovateľovi zaplatiť 190 000,- Sk a o trovách konania rozhodnúť nanovo.

Zo záhlavia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že ako odporcovia sú uvedení odporca v I. rade M., s. r. o. a odporca v II. rade M., spol. s. r. o., S.. Zo zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že v časti návrhu v bode VI o návrhu na zničenie podľa § 92 ods. 1, 2, konajúci súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu v tejto časti, ďalej že z výpisu Okresného súdu Bratislava I. odd. Sr. Vložka X./D konajúci súd zistil, že odporca v I. rade bol vymazaný z obchodného registra dňom 18. 05. 2007, ktoré zistenia však vo výroku rozsudku nie sú obsiahnuté, keďže súd rozhodol tak, že návrh zamietol iba s odôvodnením, že navrhovateľ nepreukázal, čo považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastnícke právo. Z výroku napadnutého rozhodnutia o trovách konania vyplýva, že konajúci súd zaviazal zaplatiť odporcu bez uvedenia ktorého odporcu, i keď v odôvodnení sa konajúci súd odvoláva na úspešných odporcov. Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie je zmätočné, nejasné a jeho výrok nekorešponduje s odôvodnením rozhodnutia. Zo zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že Krajský súd v Bratislave uviedol, že odporca v II. rade namieta nedostatok aktívnej legitímácie navrhovateľa s poukazom na § 10 zákona č. 383/1997 Zb. a platného znenia § 7 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z., s ktorou námietkou sa prvostupňový súd zaoberal v tom zmysle, že diela vydané štátnym podnikom V., označené v návrhu práva, ktoré mali byť odporcom v II. rade porušené nie sú v zmysle zákonnej úpravy definície súbornými dielami, pretože sú podľa jeho názoru dielami spoločnými alebo spojenými, z ktorého dôvodu je potom potrebné konštatovať, že navrhovateľ nie je v spore aktívne legitimovaný. Napriek tomuto záveru ohľadne aktívnej legitímácie prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že na základe dôkazov založených v spise konštatoval, že zo strany navrhovateľa nebolo preukázané v hore uvedených mapách označenie, čo presne

navrhovateľ považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastníctvo, a ktoré boli odporcom v II. rade neoprávnene použité a taktiež zistil, že odporca v II. rade v čase konania nevydáva kartografické diela a žiadne z týchto diel, ktoré sú predmetom konania opätovne nevydal a že preukazuje, že ostatné diela boli zničené. Z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal, čo považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastnícke právo, a ktoré boli neoprávnene použité zo strany odporcu v II. rade súd návrh navrhovateľa zamietol.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania je, či súd prvého stupňa správne konštatoval, že navrhovateľ nie je v spore aktívne legitimovaný. Pokiaľ by toto tvrdenie bolo dôvodné ďalšie skúmanie ohľadne naplnenia znakov nekalosúťažného konania by bolo nadbytočné. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ v spore nie je aktívne legitimovaný. Z predložených dôkazov je zrejmé, že návrh na začatie konania podal V., štátny podnik H., ktorý podaním zo dňa 14. 06. 2002 oznámil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa (list č. 44) s odkazom na zmluvu o predaji podniku a rozhodnutím o zrušení štátneho podniku V. štátny podnik bez likvidácie a zmluvou o predaji podniku uzavretom medzi predávajúcim Fond národného majetku Slovenskej republiky a kupujúcim V., akciová spoločnosť so sídlom v H.. Z tejto zmluvy jednoznačne vyplýva, že kupujúci V., a. s. nadobudol do vlastníctva vlastnícke práva k majetku V., štátny podnik, ktorý majetok nadobudol predávajúci Fond národného majetku Slovenskej republiky podľa zákona č. 92/1991 Zb. Fakt, že V., štátny podnik bol spracovateľom máp a súťažiacim subjektom v hospodárskej súťaži sporný nie je a taktiež zo žiadneho dokladu nie je zrejmé, že mapy ktoré spracovával V., štátny podnik so sídlom v H., neprešli v rámci vlastníckeho práva k majetku na V., a. s. Konštatovanie, že mapy spracovávali zamestnanci V., štátny podnik a ide o ich individuálne dielo, ku ktorým vlastnícke právo nemohol nadobudnúť V., a. s. nie je ničím podložené. Mapy, boli spracovávané v rámci činnosti V. štátny podnik, neboli z vlastníctva majetku štátneho podniku V. vylúčené, a preto tvrdenie, že do vlastníctva FNM SR nepatrili, právne neobstojí. FNM SR na základe zákona č. 92/1991 Zb. a rozhodnutia č. vydaného uznesením č. 914 z 26. 09. 2001 o privatizácii podniku nadobudol vlastnícke práva k štátnemu podniku v celom rozsahu, ktoré vlastnícke právo na základe zmluvy o predaji podniku č. 2133/2001 predal V., a. s. Z uvedeného nie je sporné, že V., a. s. sa stal nadobúdateľom vlastníckych práv V., štátneho podniku, a preto námietka ohľadne nedostatku jeho aktívnej legitimácie v danom spore je právne bezdôvodná. Konštatovanie ohľadne nedostatku aktívnej legitimácie v napadnutom rozhodnutí nie je založené na žiadnych

dôkazoch. Taktiež je potrebné uviesť, že vo veci už konal Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý taktiež nedostatok aktívnej legitimácie V., a. s. nezistil. Z uvedeného dôvodu Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí 29 Cb 2/2001-276 zo dňa 18. 09. 2007 pochybil, keď konštatoval, že navrhovateľ nie je v spore aktívne legitimovaný. Otázka aktívnej legitimácie V., a. s. podľa predložených dôkazov sporná nie je, a preto z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľa nebol dôvod na zamietnutie návrhu na začatie konania.

Druhou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania navrhovateľa je, či prvostupňový súd dospel k správneému záveru, že v hore uvedených mapách nebolo zo strany navrhovateľa preukázané, čo presne považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastnícke právo, a ktoré boli odporcom v II. rade neoprávnene použité. Z doposiaľ vykonaného dokazovania nie je jednoznačné, že v mapách namietaných navrhovateľom neboli použité prvky z máp spracovaných navrhovateľom, čo vyplynulo z dôkazu, že navrhovateľ úmyselne do jeho máp zapracoval chybné údaje, ktoré odporcovia do nimi spracovaných máp preniesli. Tento fakt sporný nie je a ani jeden z odporcov túto skutočnosť nespochybnili žiadnym dôkazom. Z predložených dokladov je zrejmé, že mapy, z ktorých boli niektoré prvky prenesené do máp odporcov boli vo vlastníctve navrhovateľa, a preto keď odporcovia bez súhlasu navrhovateľa, niektoré prvky do ich máp zapracovali, dopustili sa nekalosúťažného konania, keďže v danej oblasti súťažiteľmi, jednoznačne boli. Z dôkazu založeného na čísle listu 114-121 v spise je zrejmé, že týmto dôkazom navrhovateľ preukazoval, u ktorých informačných prvkov v jednotlivých mapách navrhovateľ kopírovanie jeho chybné uvedených údajov odporcami preukazoval. Prvostupňový súd sa s týmto dôkazom vôbec nezaoberal a bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu iba konštatoval, že v novom konaní nebolo zo strany navrhovateľa preukázané, čo presne považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastnícke právo. Fakt, že navrhovateľ hore uvedeným dôkazom preukazoval, ktoré z jeho chybných údajov úmyselne navrhovateľom vnesených do jeho máp odporcovia do ich máp odkopírovali, sporný nie je. Prvostupňový súd v tomto smere pochybil, keď s odkazom na uvedený dôkaz nič nezisťoval a iba konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal, čo presne považuje za informačné prvky, ku ktorým má vlastnícke právo. Navrhovateľom chybné uvedené údaje v jeho mapách, sú jeho vlastníctvom a pokiaľ tieto údaje ako informačné prvky odporcovia do ich máp zapracovali, tak jednoznačne kopírovali, čím by sa dopustili nekalosúťažného konania. S poukazom na ustanovenie § 44 Obchodného zákonníka by išlo o porušenie generálnej klauzuly nekalosúťažného konania, nakoľko išlo o konania medzi súťažiteľmi

v hospodárskej súťaži, ktoré konania by bolo v rozpore s dobrými mravmi a išlo by o konania spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie označil za nepreskúmateľné a v zmysle § 221 ods. 1 písmeno h/ O. s. p. ho zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V novom konaní vzhľadom na to, že už odporca v I. rade z obchodného registra bol už vymazaný, bude potrebné sa zaoberať zisťovaním nekalosúťažného konania v minulosti iba u odporcu v II. rade, teda u máp spracovaných odporcom v II. rade. Fakt, že toho času už odporca v II. rade 1 kartografické diela zničil, sporný nie je, čo prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí aj uviedol. Táto skutočnosť však nie je dôkazom o tom ako tvrdí navrhovateľ, že odporca v II. rade sa nekalosúťažného konania dopustil. Túto skutočnosť bude potrebné na základe tvrdení v dôkazoch založených navrhovateľom v spise došetriť. Z vykonaného dokazovania nie je ani jednoznačné, či odporca v II. rade v činnosti spracovania máp pokračuje, ktorú skutočnosť bude potrebné tiež došetriť. Iba v prípade, že by odporca v II. rade s nekalosúťažným konaním pokračoval, je možné mu uložiť, aby sa tohto konania zdržal.

Z ustanovenia § 53 Obchodného zákonníka vyplýva, že osoby, ktorých práva boli nekalou súťažou porušené alebo ohrozené, môžu sa proti rušiteľovi domáhať, aby sa tohto konania zdržal a odstránil závadný stav. Pokiaľ by bolo zistené, že odporca v II. rade sa nekalosúťažného konania dopustil a v ňom pokračuje bude potrebné posúdiť dôvodnosť návrhu na uloženie zdržania sa nekalosúťažného konania. V prípade, že v novom konaní konajúci súd zistí, že odporca v II. rade sa nekalosúťažného konania dopustil toho času sa už nekalosúťažného konania nedopúšťa, bude možné s odkazom na ustanovenie § 53 veta druhá Obchodného zákonníka posudzovať dôvodnosť návrhu iba na primerané zadostučinenie, ktoré navrhovateľ v danom prípade požaduje formou materiálnej ujmy vo výške 270 000,- Sk. Pri určení výšky primeraného zadostučinenia bude potrebné vychádzať zo zisteného rozsahu nekalosúťažného konania odporcu v II. rade, ako aj výšky ujmy, ktorá mohla nekalosúťažným konaním odporcu v II. rade byť navrhovateľovi spôsobená. V časti odvolania, ktorou navrhovateľ požaduje zákaz porušovania autorských práv, odvolací súd odvolanie označil za bezdôvodné, keďže navrhovateľ predmetným návrhom nepreukázal, o aké konkrétne porušenie jeho autorských práv, ktorých zákazu sa domáha, ide. V novom konaní bude potrebné rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 21. decembra 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková